

Corabia viselor

Daniel Vișan-Dimitriu

Corabia viselor mele mă poartă
pe mări liniștite și fără sfârșit,
urmând o cărare trasată de soartă
de când mie-n viață mi-am fost răsărit.

Plutesc în derivă, curentul mă duce
spre zări înspre care nicând n-am privit,
iar mintea se zbate-ntr-un fel de răscruce,
și-ar vrea să mă-ntoarcă spre visul iubit.

Chiar vântul mă-mbie spre apele calde,
spre zări tropicale de-un verde plăcut,
spre insule care iubesc să se scalde
în valuri ce trec peste ele-un sărut.

Un gând îmi străbate prin minte și vise,
ieșind în lumină din vechi amintiri,
șoptește în pânze, adie înscrisuri
și-alege cărarea mai vechii iubiri.

Corabia viselor mele mă poartă
spre soare-apune-ntr-un mers liniștit,
sunt singur pe drumul ce nu e pe hartă,
lumina m-atrage spre țărmul iubit.